

ŠMEIŽTO KAMPANIJA

JONAS BUROKAS,

Visuomeninės tarybos istorinei atminčiai gaivinti ir valstybingumui tvirtinti pirmininkas

Pastaruoju metu nesiliauja intensyvi šmeižto kampanija prieš Lietuvos Respublikos Prezidentę Dalią Grybauskaitę, profesorių Vytautą Landsbergį, LGGRTC generalinę direktorę Birutę Burauskaitę. Tai galima pavadinti informaciniu karu prieš Lietuvos valstybės pareigūnus. Nenutyla, o dargi aktyvinama propaganda prieš Lietuvos laisvės kovotojus, kurie įvardijami kaip civilinių gyventojų žudikai. Jau griunami ir paminklai Lietuvos partizanams. Į informacinio karo kampaniją įsijungia ne tik buvę sovietinės sistemos propagandistai, tačiau ir signatarai Zigmas Vaišvila, Jurgis Jurgelis, Aloyzas Sakalas. Atsiranda Aleksandro Slavino, Tomo Venclovos pasekėjų, kurie lietuvių tautą vadina žydšaudžių tauta. Rūtos Janutienės laidos, knygos tapo aukštųjų valstybės vadovų ir pačios valstybės šmeižto kampanijos viršūne. Galima paminėti ir daugiau veikėjų, kuriems Nepriklausoma Lietuva tapo tiesiog nepakenčiama. Šių asmenų darbai prieš valstybę pastebimi kaip sutartiniai, kažkieno vadovaujami ir koordinuojami, o gal ir finansuojami.

Pirmiausia norėčiau paanalizuoti nuožmų puolimą prieš Lietuvos Respublikos Prezidentę ir jos šeimą. Įtūžio kupini asmenys smerkia, kad ji priklausė komunistų partijai, dirbo dėstytoja, kad jos nematėme Sąjūdžio renginiuose, 1991 m. sausyje prie Televizijos bokšto. Norėčiau paklausti: kiek Lietuvos komunistų partijos narių apskritai pritarė drąšiam tikslui – tik nepriklausoma Lietuva ir ne palaipsniui, o dabar. Jeigu Lietuva būtų paklususi LKP CK pirmojo sekretoriaus Algirdo Brazausko raginimams – prie nepriklausomybės turime artėti atsargiai, palaipsniui, žingsnelis po žingsnelio, arba – jeigu pasitrauks iš Lietuvos sovietinė kariuomenė, kas mus apgins?, manau, kad ir dabar būtume Nepriklausomų valstybių sandraugos rytų šalimi. Negaliu pasakyti už Prezidentę, kaip ji tada mąstė, tačiau niekur neužfiksuota, kad ji buvo M. Burokevičiaus vadovaujamos partijos pasekėja. Likimas lėmė, kad ji tapo finansų ministre, vėliau – Europos Sąjungos komisare. Gabi, darbšti, geros orientacijos tapo populiari ES vadovų tarpe.

Man teko perskaityti jos sovietinės okupacijos metais apgintą disertaciją apie individualaus sektoriaus reikšmę gyvulininkystės ir kitų produktų gamyboje. Ji teigė, kad reikia skatinti kolūkiečius auginti gyvulius ir taip prisidėti prie bendros gamybos. Už tokį aiškinimą mane studentą dėstytojas pravarė, sakydamas, kad jeigu kolūkietis turės savo ūkį, tinkamai nedirbs kolūkyje ar sovietiniame ūkyje. Reiškia, jau tada ji įžvelgė, kad kolūkinė sistema neefektyvi, net pražūtinga. Žinoma, kad beveik pusę Lietuvos SSR mėsos ir pieno produktų gamybos sudarė individualaus ūkio produkcija. Teko važinėti po Rusijos ūkius, ten žmonėms buvo uždrausta laikyti gyvulius, todėl kolektyvinio ūkio rezultatai buvo apgailėtini. Todėl Maskvą ir tuometinį Leningradą maisto produktais aprūpindavo Lietuva, o pačioje Lietuvoje likdavo tik šlapios dešros ir kanopos. Tiesa, gerų maisto produktų patiekdavo LKP aktyvui ir jo idėjų propagandistams.

„Lietuvos ryto“ dienraštyje kovo mėn. pabaigoje – balandžio mėn. pradžioje pasirodė Prezidentę ir jos artimuosius šmeižiančių straipsnių serija. Taip pat grubiai užsipulta LGGRTC direktorė B. Burauskaitė, net apšaukta melage, nes ji žodžiu paaiškino apie Prezidentės tėvą ir senelį, o tai labai nepatiko Rūtai Janutienei. Šiai personai ypač nepatiko Prezidentės interviu Lietuvos televizijai apie jai brangius žmones.

Galima sugretinti „atsitiktinį“ į anglų kalbą išverstos knygos „Raudonoji Dalia“ atsiradimą kiekvieno europarlamentaro dėžutėje su LGGRTC tinklalapyje kgbveikla.lt atsiradusia D. Grybauskaitės pavarde ir agentūriniu slapyvardžiu „Magnolija“. Nustatyta, kad šmeižiantis prierašas padarytas profesionalių įsilaužėlių į LGGRTC tinklalapį, sąmoningai siekiant apšmeižti Prezidentę. Pradėtas ikiteisminis tyrimas. Tokiais įvykiais turi rimtai susirūpinti saugumo ir policijos žinybos.

Atsakingai ir objektyviai paanalizuokime KGB archyve saugomą Prezidentės senelio Petro Korsako baudžiamąją bylą. P. Korsakas sribų areštuotas 1945 m. kovo 3 d.

Čekistai apklausė keturis prieš jį nusiteikusius liudytojus, kurie teigė, kad P. Korsakas vokiečių okupacijos metu priklausė „baltųjų partizanų“ būriui, buvo ginkluotas, dirbo vokiečių vairuotoju, dalyvavo sovietinio-komunistinio aktyvo paieškose, konvojavo areštuotuosius, o sugrįžus sovietų armijai vykdė antisovietinę propagandą, savo namuose slėpė Lietuvos partizanus, ragino nevykdyti valstybinių prievolių, teigdamas, kad Lietuva greitai bus laisva.

Akistatos tarp kaltinamojo ir liudytojų nebuvo surengtos, vokiečių okupacijos metais policijoje ir kitose struktūrose dirbęs asmenys ar „baltųjų partizanų“ būrio, jeigu toks iš tikrųjų veikė, nariai dėl P. Korsako antisovietinės veiklos nebuvo apklausti. Nustatyti tiesą čekistai nė kiek nesistengė.

Tardomas kaltinamasis P. Korsakas parodė, kad vokiečių okupacijos metu (1941-1945 m.) ir iki arešto dienos kartu su šeima dirbo žemės ūkio darbus savo 8 ha ūkelyje, vokiečiams netarnavo. Jis su jam reiškiamu kaltinimu nesutiko. Taip pat nurodė tris asmenis – to paties kaimo gyventojus, kurie gali patvirtinti jo parodymus, tačiau jie apklausti nebuvo.

Be teismo nuosprendžio 1945 m. rugpjūčio 28 d. jis išvežtas į įkalinimo vietą Vorkutlagą (Komija). Byla prieš P. Korsaką Vorkutlage atnaujinta 1946 m. vasario 6 d. Lageryje toliau buvo tardomas ir dar kartą paneigė jam reiškiamus kaltinimus, liudytojų parodymų nepripažino ir juos kategoriškai atmetė, nes jie neatitinka tikrovės.

Nepaisant to, kaltinimas pareikštas pagal RSFSR baudžiamojo kodekso 58-1a straipsnį („Sovietų Sąjungos Tėvynės išdavimas“). Liudytojų parodymai, duoti Lietuvoje, buvo perrašyti į kaltinimą Vorkutlage. 1946 m. vasario 28 d. nutarta Petrą Korsaką ištremti 6 metams katorgos darbų į Pečioros anglies baseiną. Nutarimas priimtas jam nedalyvaujant. Su nutarimu net nebuvo supažindintas.

Pabrėžtina, kad tardymų Lietuvoje ir Vorkutlage metu P. Korsakas nuosekliai ir ryžtingai jam inkriminuojamą ir primetamą kaltę paneigė, kalnu neprisipažino tvirtindamas, kad ginklo neturėjo, vokiečių vadovaujamam būriui nepriklausė, vokiečių vairuotoju nedirbo, prieš sovietinius partizanus, sovietinius aktyvistus ir kitus piliečius nekovojo. Tai rodo jo tvirtumą, drąsą ir ištvėrę.

Tardymų Lietuvoje metu pripažintas tinkamu vidutinio sunkumo fiziniam darbui, nors po medicininės apžiūros jam nustatytas chroniškas reumatizmas. Jau kalint ir dirbant Vorkutlage po medicininės apžiūros konstatuota, kad tinkamas lengvam fiziniam darbui. Įkalinime P. Korsaką kamavo silpnumas ir dusulys. Jam diagnozuotas miokarditas, raumenų atrofija, poliavitaminozė, išsekimas. Pripažinta, kad fiziniam darbui netinkamas, invalidas. P. Korsakui tardymų ir kalinimo metu sugriauta sveikata. Todėl 1946 m. birželio 28 d. nutarta jį iš įkalinimo Vorkutlage paleisti. Nutarimas paleisti grindžiamas SSRS MVD 1946 m. balandžio 19 d. įsakymu Nr. 00336. Remiantis šiuo įsakymu, buvo paleidžiami ir kiti politiniai kaliniai.

Sovietinėje nelaisvėje P. Korsakas išbuvo nuo 1945 m. kovo 3 d. iki 1946 m. birželio mėn. pab. Keista, tačiau pranešimo apie jo išvykimą iš Vorkutlago į Lietuvą byloje nėra. 1951 m. Lietuvos SSR MGB užklausė Komijos ASSR MGB apie P. Korsako baudžiamosios bylos rezultatus ir gavo atsakymą, kad nuteistas 6 m. tremties. Pagal kitus duomenis, jis į Lietuvą sugrįžo.

Byloje okupacinio režimo apkaltintas vienas, kitų apkaltintų asmenų byloje (bendrabylių) nebuvo. Duomenų, kad būtų liudijęs prieš kitus asmenis, nėra. Čekistų klausiamas apie asmenis, vokiečių okupacijos metais buvusius „baltisiais partizanais“, atsakė, kad tokių nežino.

Politinio kalinio ankstyvas paleidimas iš įkalinimo jo nediskredituoja, beje tai ir nepriklausė nuo jo valios. Atvejų, kai buvo paleisti politiniai kaliniai dėl sveikatos, ypač pirmaisiais metais po karo, buvo. Aišku, buvo paleidžiami ir tie, kurie tapdavo čekistų parankiniais, agentais.

Petras Korsakas Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 1990 m. gruodžio 19 d. reabilituotas (atkurtos pilietinės teisės) kaip niekuo nenusikaltęs Lietuvos Respublikai. Represuotas nepagrįstai ir neteisėtai. Priešingi tvirtinimai ar insinuacijos prilygsta mirusio asmens šmeižimui.

Garbus Lietuvos sūnus, Prezidentės senelis mirė 1961 m. Tyčiotis iš kantraus, drąsaus ir garbingo žmogaus žema ir amoralu.

Nepaprastai sureikšminama Prezidentės tėvo veikla. Atrodo, lyg jis būtų tautos budelis, prilygstantis Antanui Sniečkui, Mečislovui Gedvilui, Nachmanui Dušanskiui, Petruui Raslanui ar Aleksandruui Slavinui. Beje, iki šiol neaišku, kaip pastarieji trys išvengė teisinio atpildo už lietuvių tautos genocidą, kaip jie nekliudomai išvyko į Rusiją, Vokietiją ir Izraelį. Šia kryptimi galėtų padirbėti Z. Vaišvila su KGB generolu Romualdu Marcinkumi. Nors N. Dušanskis ir A. Slavinas mirė, tačiau pagal teisininkų aiškinimą jų nusikaltimų įvertinimas įmanomas ir po mirties. Norėčiau priminti, kad dar lieka neįvertinti Lietuvos komunistų partijos centro komiteto, miestų ir rajonų komitetų pirmųjų bei antrųjų sekretorių, vykdomųjų komitetų pirmininkų, komjaunimo sekretorių, kitų komunizmo propagandistų kaip lietuvių tautos genocido organizatorių ir vykdytojų nusikaltimai. LKP pasislėpti po kitų partijų pavadinimų afišomis nepavyks.

Žema ir pasibjaurėtina viešai skelbti, kad tėvas buvo nemokša, turėjo daug žmonių, lakstydavo iš vieno darbo į kitą, gerdavo. Negera būtų girdėti ir mums apie savo artimųjų žmogiškas klaidas. Kiekvienas turime tėvą ir koks jis bebūtų, yra mylimiausias. Teiginys, kad Prezidentės tėvo paskutinė darbovietė – ministro pavaduotojo vairuotojas sovietinio saugumo kontroliuojamoje Ryšių ministerijoje, yra melagingas. Polikarpas Grybauskas vežiojo ne ministro pavaduotoją, o statybinės ryšių įmonės vyr. darbų vykdytoją J. Raginį, kuris 30 metų buvo ne tik jo viršininkas, bet ir geras draugas.

Visuomeninės tarybos istorinei atminčiai gaivinti ir valstybingumui tvirtinti Tarybos pareiškime, išsiųstame 2015 m. vasario 17 d. valstybės vadovams ir Lietuvos Seimo nariams, teigiama: „Žinant, kad Prezidentė yra Respublikos ginkluotųjų pajėgų vadė, Rusijos grėsmės akivaizdoje šmeižikiškus išpuolius prieš Prezidentę vertiname kaip antivalstybinius, todėl smerktinus, prilygstančius veiklai prieš mūsų valstybę“.